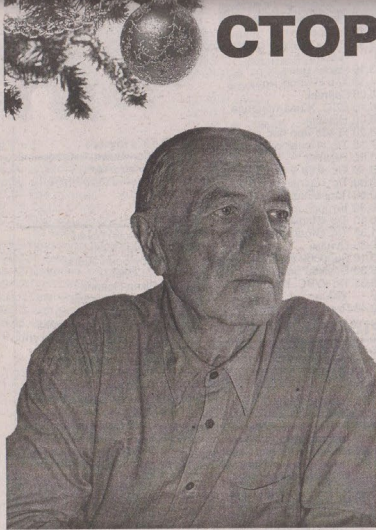

СТОРИНКИ ЖИТТЄВОЇ ПОВІСТІ

Допля продає дороге те, що вона обіцяє дати... Часто ловлю себе на думці – скільки хороших людей мене оточує, і кожен заслуговав на свій життєпис. А скільки відійшло, не залишивши про себе пам'ять в друкованому слові. Ненаписані повісті – їх тисячі, десятки тисяч, мільйони... Так уже заведено, що пишуть здебільшого про тих, хто чимось відзначився. Прості трудові біографії здаються типовими, схожими одна на одну, як сім'яні близнюки. А між тим всі вони неповторні.

В числі ветеранів зорянського тракторного парку – Леонід Володимирович Заблочкий. Лише в «Зорі» важелями потужних, незграбних, масивних бульдозерів він керував 14 років. Хто не знає цієї роботи, тому це число нічого не скаже. Проста трудова біографія. Чи проста?

КОЛИ ТІКАЮТЬ У ШКОЛУ МЕХАНІЗАЦІЇ

Леонід народився в Соломці, селі, що поруч з Жильжею. Жильже – це теж село, тільки трохи більше, оточене лісами, власне ні чим не примітне. У батьків він був єдиним сином. Батько працював в кузні, матір, як і більшість сільських жінок, поралась по господарству. Пізніше свого пер-

Така от міграція по колу. Льоні було тоді всього 10 років, але «круговерть» ту пав'ятає.

В дитинстві у Леоніда присутнє було того, що називають родинним вогнищем. Якщо воно є, його теплоту кожна людина пам'ятає потім все життя. А якщо його не було... Тоді це вирваний з такої прекрасної пори як дитинство важливий листок життєвого календаря. Одній матері було важко. По війні вона вдруге виходить заміж, за чоловіка теж невеликої долі, фронтовика. Жили вони на околиці Жильжі, біля самого лісу. Жили в землянці. А Леонід перебивався у тітки. В неї теж був вже третій чоловік. І хлопчик тікає до матері. Згодом хатину поставили. Побудували. Жили вони в початковій школі, а у 5-й клас, поки в Жильжі не відкрили семіричку, ходив у село Звідівку. Це через ліс, навпростець – 10 кілометрів. Туди-назад, виходить вже 20.

Працювати довелося вже одразу після закінчення 7-го класу. Хлопця прийняли у теслярську бригаду. Отак «трудова хрещенина» отримав на спорудженні «стратегічного» для тамтешнього колгоспу «Нове життя» об'єкти – вівчарник. Потім матері в числі інших жінок наділили сапати чималий лан картоплі. «Я допомагав, на колінах ту картоплю савав, – згадує Леонід Володимирович. – Нестерпно спина боліла. Я плюну на все і по-суті втік у Клеванську школу механізації. Рік провчився, жив на квартирі.

А коли після закінчення школи пішов проситися на роботу в джозєвський колгосп, то голова сказав – роботу можемо дати хіба що коням хвості зав'язувати. Тоді в тому задрипаному колгоспі тракторів було менше, ніж бажаноючих на них працівників».

Словом, дитинство у Заб-

нехай на ньому Дмитро працює, а я дам йому спочатку ле старому бульдозеру – згадає Леонід Володимирович. – Розібрав я його до гвинтика, одна гола рама залишилась. Чую хлопці-механізатори шепчуться між собою: «Був трактор – і не стало трактора». А мені тоді хоч вночі розбудити, а скажу, де який підшипник лежить. Перебрав я все, зібрав до купи і робота пішла. Пройшли роки, поки не з'явився в колгоспі новий бульдозер, гігант – Т-130. Я ще пам'ятаю, з механіком колони Сашою Ройком їздив у Кверці його отримувати. На Т-130 вже хоч кабіна була людська, зимою і в сороцці можна було працювати...

Складається враження, що конструктор отих колишніх «детешок» та «єсіів» взагалі, здається, не враховували такого «маленького фактика», що на цьому зв'язанні мають працювати живі люди. Скільки пилоти перековтало оте прекрасне покоління колишніх механізаторів, одному Богу відомо. Цю роботу можна зрівняти хіба що з шахтарською.

Такими, як він, у будколоні були практично всі. З якою теплотою він згадає своїх товаришів: Миколу Осіяненка, Романа Крука, Михайла Бородину, Іосипа Колпа, Івана Козака, Миколу Новосада...

Були в трудовій біографії і випадки що називаються екстремальні: горіли сироти соломи і довелося бульдозер свій загаяти прямо в полум'я.

Мені здається, про Леоніда Володимировича як про людину найбільш красно-

Леонід Заблочкий (в другому ряду крайній справа) в молоді роки з друзями.

шого сина на честь батька Леонід назве Володимиром. Та самого батька він пам'ятає невизначно. Під час війни, на початку сорокових, Леоніду було всього кілька років. Одного разу прийшли «хлопці з лісу» і батька кудись забрали. Малий Льоня ще чіплявся ру-

на, на жаль, у багатьох випадках трагічна сторінка нашої історії. За «неблагоданість» влада поселення вирішила знести, що і зробила на початку 50-х. Повивозили кого куди: в Херсонську, Кіровоградську області. Хто міг – оселився в Суську, Оржеві, Джосині.

лоцького було таким же, як у більшості його покоління хлопців, що росли у відданих селах. Чи варто про нього писати? Безумовно, так. Цей опис якраз до слова, що нинішнім дітям подібні перипетії невідомі. Тому варто дорожити усім тим, що зробило старше покоління

роченко, відставний військовий. Кажу, хочу до вас на роботу. «А ти водку пьешь?» – запитав Курченко. «П'ю», – відповідаю. «Так тут у мене своїх п'яниць хватає. Но все они говорили, когда устраивались, что не пьют. А ты от честно признался. Так что давай, приезжай, ты нам подходишь. И с квартирой помогу».

Ще певний час Володимир Леонідович на роботу в «Зорю» їздив з Базальтового мотоциклом. Поки обшарувався. З першого дня він став затребуваним механізатором, бо працював на такому агрегаті, на якому багато хто і боявся працювати, – на вже згаданому незграбному, масивному С-100, на цьому нагромадженні металу, у кабіні якого завжди свистав вітер, а її звукоізоляція бажала залишатися кракною. Вірніше, її зовсім не було. Входило це чудо техніки до так званої будівельної колони, якою у той час керував хороший чоловік і спеціаліст Федір Гостішев. Єдиним «есовиком» був Дмитро Колосова, Заблочкий став другим. Невдовзі привезли ще одного, нового С-100.

«Колосова був у відпустці, мені натякають, – сідай за новий трактор. Ні, кажу, хлопці. По-справедливості

Правда, шахтарям у ті часи платили разів у п'ять більше, ніж колгоспним механізаторам. Зараз – те ж саме. До речі, сьогодні ви навряд чи відшукаєте хоча б одного тракториста, хто дожив до старості і залишився б здоровим. Оті протяги, холодича в залізних кабінах так чи інакше для більшості з них що називається повлазили боком...

– Зима, заметіль. Дороги поперемигає – цілий день сніг розгортаєш. Солярка в шлангах перемерзне, голими руками колупаєшся в мороз у моторі. Але ми робили свою справу. Бо то була наша робота – каже Заблочкий. – Хлопці були безвідомні.

А справ в будівельній колоні дійсно було багато. Будь-яке будівництво, як відомо, починається з так званого нульового циклу, а точніше – із земляних робіт. Якщо будова велика – треба спланувати ділянку, перевернути часом сотні тисяч кубометрів ґрунту. Причому розбиратися у відмітках поверхні, знати сілочки і на яку глибину. Принаймні ви не віднайдете сьогодні жодного майстра-будівельника чи виконроба, який був би незадоволений роботою Заблочкиго. У його послужному списку такі об'єкти як склотарний завод, теплич-

мовно говорить один епізод, про який він мені розповів просто так, для розрядки. Маю на увазі, як він його коментував:

– Дуже грамотним, кваліфікованим головним інженером тракторного парку був С.И.Пухий. Його поважали і поважають за його професіоналізм і за людяність. Степан Іосипович по натурі дуже яка, деликатна людина. Мені часом було його просто шкода. Пам'ятаю, підсакує до нього один з наших трактористів, ну шмаркач-шмаркач (не буду називати прізвища), шось там репетує на нього. А Степан Іосипович вислуховує, голову нахилив. Та я б на його місці отому солпивою так би врізав – він лєтєв бі і ще й радів. Ну як так можна: він же – головний інженер, а ти хто?

Кажуть, що у всьому треба триматися трьох начал: істинного, чесного і корисного. Леонід Володимирович Заблочкий, як і все його механізаторське покоління, дотримується цього правила. А воно – не таке і просте. Це покоління заслуговує лише снів великої вдячності. Давайте їм лише у собі, а частіше їх горіти вполос.

Віктор ПАРФЕНЮК.

ФОТОНОСТАЛЬГІЯ

У колишні часи в тодішньому колгоспі «Зоря комунізму» організувалося те, що називалося соціалістичним змаганням. Його переможці визначалися по підсумках роботи землеробів, тваринників, працівників промислових і допоміжних підприємств як за рік, так і по окремим видам робіт. Переможців нагороджували грамотами, перехідними прапорцями, грошовими преміями, цінними подарунками. Одним з найважливіших видів робіт вважалася (та і нині вважається) весняна сієва. Головні «диригентські» функції в організації соціалістичного змагання покладалася на профспілковий комітет.

На фото: голова профкому Григорій Полюхович вітає кращих сієвачів. Початок 70-их років.